

Životopis- Jiří Pošepný

Pan Jiří Pošepný je jedním z mála obyvatel našeho kraje, kteří se rozhodli aktivně bojovat za svobodu naší krásné země. K tomuto postoji ho vedl již jeho otec, který v roce 1968 vystoupil ze strany. Mělo to ovšem i svoje následky a jak pan Jiří uvádí, jeho rodina poté tento krok negativně pociťovala v mnoha oblastech. A přesně proto se musela situace v tehdejší Československu změnit.

Pan Pošepný se narodil 15. května roku 1963 v Lomnici nad Popelkou. Vyrůstal v rodině, která si na vlastní kůži zakusila, jakou moc má Komunistická strana, když ji plně nepodporujete. Jeho tatínek v roce 1968 vystoupil ze strany, a jak pan Pošepný uvádí, měli omezené možnosti, takzvaný černý puntík, v mnoha oblastech lidského života. Měl ovšem velké štěstí v oblasti studia, kde mu pomohl odznáček Svazu Česko-Sovětského přátelství, který jeho otec nosil na klopě kabátu a vzbuzoval dojem příslušnosti ke straně. Právě díky tomu mohl později nastoupit do učení. Ze svého raného dětství vzpomíná na rok 1968, kdy mu bylo pouhých šest let. Je ale očividné, že i nevinné dětské oči, vnímaly strach a hrůzu z rozstřílené Liberecké radnice a vyprávění znepokojených lidí.

Dalším momentem, díky kterému si pan Jiří řekl, že se musí něco změnit, byl okamžik, kdy se začalo „kšeftovat“ se základními lidskými potřebami, jako jsou dámské hygienické potřeby, toaletní papír či obyčejné ubrousky. Dnes si snad už žádný člověk neumí ani představit, že by tyto věci nebyli, ale v době před rokem 89 to bylo zcela běžnou součástí života. Další z těchto, pro nás již nepředstavitelných situací, byli například třídní fronty na elektrické spotřebiče, jako je třeba mrazák, lednička či fritéza, nebo pašování dětských oblečků z Německa, na což dnes již s úsměvem na tváři vzpomíná.

Jeho rozhodnutí aktivně se účastnit Sametové revoluce bylo ovšem těžké. V této době měl dvě malé děti a nikdo nemohl zcela zaručit, že se vrátí v pořádku, jelikož kromě notoricky známých policejních obušků, byla za Prahou připravená armáda, která by účastníky byla bývala ušlapala. Ovšem i přes hrozící nebezpečí se rozhodl odjet do Prahy bojovat za svobodu dalším generacím.

Do Prahy odjížděl 18. listopadu, byl ubytovaný na jedné z pražských studentských kolejí spolu s jeho přáteli, kteří do Prahy odjeli s ním. V Praze se účastnil jak demonstrací, tak různých setkání, zejména v divadle Na Žižkově. Kde se mimo jiné seznámil s několika známými herci, zpěváky, nebo přímo s Václavem Havlem. Zde se probíraly mnohé otázky na tehdejší situaci v zemi, ať už se týkaly kulturní, sociální či politické sféry. Tato setkání se konala především ve večerních hodinách, a proto pan Pošepný v dopoledních hodinách trávil svůj čas v ulicích a na Václavském náměstí, kde debatoval s ostatními občany. Velký obdiv měl zejména k tehdejším studentům, kteří podle něj neměli být až tak znalí věci, ale byli a možná i více, nežli ostatní.

Pan Pošepný uvažoval i o emigraci, ostatně jako mnozí občané, jenže když se chtěl, podíval se do naší malebné krkonošské krajiny a nedokázal se přimět k odchodu. A právě proto také doufá, že snaha lidí právě v roce 1989 nebude k ničemu, když i v dnešní době se nachází lidé, kteří zapomínají na to, že vždycky nebylo tak dobře, jako je teď. A proto také dalším generacím vzkazuje, aby si nenechali svoji zemi ničit a rozkrádat a aby stáli při sobě, jako to bylo na Václavském náměstí v Praze 17. listopadu 1989.